

CERTIFICAT DE NIVELL B2

Nota sobre els continguts avaluables del certificat de nivell B2

A més dels continguts que hi ha a continuació, l'examinand del certificat de nivell B2 ha de poder demostrar el domini dels continguts exigits en els nivells anteriors.

1. Objectiu general

L'examinand de nivell B2 ha de ser capaç de comprendre les idees principals i secundàries de textos complexos sobre temes tant concrets com abstractes, incloses discussions tècniques en el camp de l'especialització professional. També ha de poder expressar-se amb un grau de fluïdesa i d'espontaneïtat que ha de fer possible la interacció habitual i sense tensió amb parlants experimentats. L'examinand ha de saber produir textos clars i detallats en una àmplia gamma de temes, i expressar un punt de vista sobre una qüestió.

L'examinand ha de poder ENTENDRE:

- Texts orals d'una certa durada i complexos, sobre temes relativament familiars (tant concrets com abstractes).
- Les idees principals i secundàries que puguin tenir aquests texts.

L'examinand ha de poder LLEGIR i ENTENDRE:

- Texts escrits complexos, tant de temes concrets com abstractes.
- Les idees principals i secundàries que puguin tenir aquests texts.

L'examinand ha de poder PARLAR:

- Amb la fluïdesa i l'espontaneïtat necessàries per interactuar sense tensió.
- Produint textos clars i estructurats sobre temes generals.
- Expressant un punt de vista i exposant els avantatges i inconvenients de diverses opcions.

L'examinand ha de poder ESCRIURE:

- Texts clars i estructurats sobre temes generals.
- Expressant un punt de vista i exposant els avantatges i inconvenients de diverses opcions.

2. Objectius específics

2.1. Comprensió oral

L'examinand ha de poder entendre la informació global, la informació específica i els detalls d'aquests texts orals, d'una certa durada i complexos:

- Intervencions sobre temes concrets i abstractes.
- Intervencions en registre estàndard o col·loquial, sobre temes relacionats amb la vida personal, social, acadèmica o professional.
- Intervencions tècniques en el camp de l'especialització professional pròpia.
- Converses informals i formals (exposició i confrontació d'opinions i experiències).
- Converses transaccionals entre dos interlocutors sobre béns de consum (lloguer de béns immobles, reclamacions d'indemnitzacions...).
- Discursos monogestionats (conferències, ponències...), si el tema és familiar i la presentació senzilla i clara.
- Noticiaris, documentals, entrevistes i programes d'actualitat de caràcter general.

2.2. Comprensió escrita

L'examinand ha de poder entendre la informació global, la informació específica i els detalls dels texts següents, d'una certa durada i complexos:

- Texts argumentals i periodístics: articles, notícies, entrevistes, documentals, anuncis publicitaris, treballs acadèmics, ressenyes de llibres i pel·lícules...
- Correspondència relacionada amb el lloc de treball o l'especialitat: cartes, faxos, missatges electrònics...
- Instruccions de caràcter públic i relacionades amb l'àmbit laboral propi o la vida quotidiana: normes generals, butlletins oficials, manuals d'instruccions, receptes de cuina, guies de viatge...
- Prosa literària contemporània i poesia senzilla, sempre que pugui tornar a llegir les parts que no li han quedat clares.

2.3. Expressió i interacció escrites

L'examinand ha de poder escriure texts clars i detallats, que siguin també adequats, coherents i cohesionats, sobre una àmplia gamma de temes relatius als seus interessos o al seu camp de coneixement, amb un bon domini gramatical i una ortografia correcta d'acord amb el nivell de coneixements. Ha d'utilitzar un repertori ampli de paraules amb un grau considerable de precisió, tant sobre temes relatius a la seva especialitat com sobre temes més generals.

L'examinand ha de poder usar aquestes CATEGORIES TEXTUALS:

- La descripció.
- La narració.
- Les instruccions.
- L'argumentació.
- L'explicació.

L'examinand ha de poder demostrar que domina aquestes categories textuais en la redacció d'aquests tipus de documents:

- Carta i missatge electrònic personals.
- Carta formal.
- Article d'opinió
- Currículum.
- Sol·licitud.
- Manual d'instruccions
- Ressenya
- Demanda de treball
- Notícia breu

2.4. Expressió i interacció orals

L'examinand ha de poder expressar-se oralment de manera estructurada, amb claredat, fluïdesa i espontaneïtat prou constants, sobre temes personals o relatius al seu camp de coneixement. Ha de comprendre el que se li diu en registre estàndard o col·loquial i ha d'utilitzar un grau de formalitat adaptat a les circumstàncies. Així mateix, ha d'utilitzar un repertori ampli de paraules amb un grau considerable de precisió. Aquestes capacitats s'han de manifestar tant en l'expressió oral individual com en la interacció amb altres interlocutors.

a) EXPRESSIÓ INDIVIDUAL

En relació amb l'expressió individual, l'examinand ha de poder:

- Expressar-se de manera clara i estructurada, encara que hagi de fer algunes pauses o rectificacions en el seu discurs.
- Establir qualsevol tipus de contacte social fent servir les fórmules de cortesia més habituals relatives a salutacions, comiats, presentacions, peticions, agraïments i excuses.
- Demostrar un grau relativament alt de domini gramatical, tot i que cometi algunes equivocacions que no provoquin malentesos.
- Emetre opinions sobre temes personals o professionals.
- Intervenir en debats o taules rodones.

- Emetre o deixar missatges clars en mitjans electrònics (missatges en un contestador automàtic, notes de veu de missatgeria instantània, megafonia, etc.) en un context formal.
- Pronunciar correctament gairebé tots els sons catalans, amb els emmudiments, les sonoritzacions i les assimilacions que corresponguin.
- Entonar correctament les frases.

b) INTERACCIÓ

En relació amb la comunicació amb altres interlocutors, a més, l'examinand ha de poder:

- Intercanviar informació sobre temes de tipus general, amb fluïdesa i correcció.
- Intervenir activament en una conversa de certa durada en contextos familiars, defensant les seves opinions i transmetent diferents graus d'emoció.
- Argumentar i saber explicar-se per exposar temes personals o relatius al seu camp de coneixement.
- Respondre a una entrevista amb eficàcia i fluïdesa.
- Prendre la paraula i introduir comentaris, respectant els torns de paraula dels altres interlocutors.
- Fer preguntes i demanar aclariments als altres interlocutors.
- Mantenir negociacions per trobar solucions a una situació conflictiva de tipus personal (una multa immerescuda, la reclamació d'una indemnització...).

2.5. Domini pràctic del sistema lingüístic

ORTOGRAFIA

La síl·laba

- La separació sil·làbica:
  - Els triftongs (*U-ru-guai, dè-ieu...*).
  - Les paraules compostes i derivades (*ben-es-tar, nos-al-tres, in-ú-til...*).
- La síl·laba tònica de certes paraules:
  - Agudes (*Tibet, handbol, hoquei, ocea...*; mots acabats en *-gram: centigram...*).
  - Planes (*karate, medul·la, míssil...*; mots acabats en *-sfera: atmosfera...; -litre: centilitre...; -grama: pentagrama...*).
  - Esdrúixoles (*olimpíada, termòmetre...*).

Vocalisme

- Escripura de les vocals *a/e* en posició àtona:
  - Noms de lloc catalanitzats (*Atenes, Hondures...*).
  - Imperatius amb *e* final (*corre, vine, obre, omple*).
  - Verbs *jeure, fer, treure, néixer, saber* i *cabere* (i derivats).

- Paraules invariables (*atles, càries, pàncrees, salvavides...*).
  - Paraules que contenen *a* o *e* que sovint són objecte d'interferències d'altres llengües (*assemblea, espàrrec, monestir...; psiquiatre/psiquiatra, autodidacte/autodidacta...; afaitar, ambaixada, avantatge; efa, ela, ema...*).
  - Paraules compostes i derivades el segon element de les quals comença amb *es-* (*guardaespatlles, autoescola, preescolar, semiesfèric...*).
  - Paraules que tenen un significat o un altre segons si contenen *a* o *e*: (*conducta/conducte, lliura/lliure, regle/regla...*).
- Escriitura de les vocals *o/u* en posició àtona:
    - Paraules que acaben amb *u* (*ambigu, cacau, continu, individu, ritu, tribu...*).
    - Paraules que contenen *o* o *u* que sovint són objecte d'interferències d'altres llengües (*brúixola, capítol, esdrúixola, estoig, fonament, gola, Hongria...*).
    - Paraules cultes que divergeixen de les respectives paraules patrimonials catalanes (*dolç/edulcorar, dulcificar; fondre/fusió; jove/juvenil; títol/titular, titulació...*).

Consonantisme

- Escriitura de les oclusives:
  - Escriitura a final de síl·laba (*abdomen, absència, adjectiu, adsorbent, atzar, capçal, capficar, reductor, satisfactori, amígdala, diafragma...*).
  - Escriitura a final de paraula (*adob, cub, pub, Alfred, Bagdad, Belgrad, Conrad, David, sud...*; femenins acabats en *-etud* i *-itud*, i paraules acabades en *-gog*).
  - Estrangerismes que contenen la grafia *k* (*Euskadi, folklore, karaoke, viking...*) i escriitura de paraules gràficament catalanitzades (*biquini, pàrquing, quilòmetre, quiosc, tiquet...*).
- Escriitura de les nasals. Domini de les regles de les nasals *n* i *m*:
  - Escriitura de casos dubtosos (*enfitar, betum, flam, rom, Jerusalem, premsa, comte, impremta...*).
  - Escriitura dels grups *-nn-*, *-mn-*, *-mpt-* i *-mpc-* (*bienni, ennegrir, connectar, omnipresent, gimnàstica, assumció, comptar, símptoma...*).
- Escriitura de les fricatives i africades palatals:
  - Paraules que s'escriuen amb *j* abans de *e* (*jerarquia, jeroglífic, Jeroni, Jerusalem...*).
  - Paraules que s'escriuen amb *x* (*bauxa, rauxa...*).
  - Terminació *-jar* precedida de vocal (*bloquejar, boicotejar, bombardejar...*).
  - Terminació *-tjar* (*jutjar, rebutjar, trepitjar...*).
  - Dígrafs *-tx-*, *-tg-* i *-tj-* a interior de paraula (*andritxol, batxiller, aprenentatge, coratge, allotjament, corretja...*).
- Escriitura de les fricatives alveolars. Domini de les regles de les alveolars:
  - Essa sorda: escriitura de *s* o *ss* en paraules que solen presentar dubtes (*arissar, bussejar, Brussel·les, discussió, esplanada, esporgar, esprimer...*); ortografia de

- paraules compostes (*asimetria, antesala, autoservei...*), i ortografia dels grups –sc– (*descendir, descentrar, disciplina...*) i –xc– (*excedència, excedir, excitar...*).
- Essa sonora: escriptura de s o z en paraules que solen presentar dubtes (*anestèsia, casino, centèsim...*) i paraules acabades en –si (singular) (*anàlisi, paràlisi, dièresi, hipòtesi, oasi...*).
- Escriptura de les laterals. Domini de les regles de la grafia *l·l*:
    - En paraules començades per *al·l*– (*al·legar, al·lèrgia, al·licient...*), *col·l*– (*col·lapse, col·lateral, col·lecta...*) i *il·l*– (*il·lusió, il·lustrar, il·lustre...*).
    - En paraules acabades per –*el·la* (*caravel·la, cel·la, parcel·la...*), –*el·lar* (*parcel·lar...*), –*il·la* (*camamil·la, til·la...*) i –*il·lar* (*oscil·lar, vacil·lar...*).
    - Altres paraules que s'escriuen amb *l·l* (*anul·lar, Brussel·les, cèl·lula...*).
  - Escriptura de les ròtiques. Domini de les regles de les grafies *r* i *rr*:
    - En paraules compostes (*grecoromà, infraroig, vicerector...; arritmia, correferent, corresponsable, erradicar...*).
    - En el perfet perifràstic i el perfet simple (*va cantar / cantà*).
  - Escriptura de la grafia *h*. Domini de les regles de la *h*:
    - En paraules començades per *hect*– (*hectàrea...*), *heli*– (*heliport...*), *helico*– (*helicòpter...*), *hemero*– (*hemeroteca...*), *hemi*– (*hemicicle...*), *hemo*– (*hemorràgia...*), *herbi*– (*herbicida...*), *hetero*– (*heterosexual...*), *hidr*– (*hidroavió...*) i *homo*– (*homosexual...*).
    - En paraules amb *h* intercalada (*aleshores, alhora, coherent...*).
    - En altres paraules que s'escriuen amb *h* inicial (*hàbil, hàbit, harmonia...*).
    - Interjeccions (*ah, oh, eh*).
    - En paraules amb significat diferent segons si contenen *h* o no (*ho/o, hi/i, habitar/evitar...*).
  - Escriptura de les grafies *b* i *v*. Domini de les regles de les grafies *b* i *v*:
    - En paraules cultes que divergeixen de les respectives paraules patrimonials catalanes (*moure/mòbil, provar/probable...*).
    - En paraules que divergeixen d'altres llengües romàniques (*Àlaba, baró, basc, advocat, covard, gavardina...*).
    - En paraules de significat diferent si contenen *b* o *v* (*ball/vall, bola/vola, bull/vull, probable/provable...*).

Accentuació i dièresi

- Accentuació dels adverbis acabats en –*ment* (*fàcilment, difícilment...*).
- Accentuació diacrítica: *bé, déu, és, mà, més, món, pèl, què, sé, sí, sòl, són, té, ús, vós...*
- Estalvi de la dièresi en l'infinitiu, el gerundi, el futur i el condicional dels verbs acabats en vocal + –*ir* (*agrair, agraint, agrairé, agrairia...*).
- Dièresi en la 1a, 2a i 3a persona del singular i la 3a del plural de l'imperfet d'indicatiu dels verbs que acaben en vocal + –*ir* (*agraïa, agraiés, agraiïa...*).

Apòstrof i guionet

- Excepcions a les regles generals d'apostrofació: l'article determinat quan precedeix noms de lletres (*la ema, la efa...*), paraules que comencen amb *h* aspirada (*el hawaià...*), paraules que comencen amb diftong creixent (*el iode, la hiena...*) i *la una* (hora).
- Ortografia del guionet en les paraules compostes catalanes el primer element de les quals acaba en vocal i el segon comença en *r, s* o *x* (*guarda-roba, penya-segat, para-xocs...*) i en composts repetitius i expressius (*ping-pong...*).

MORFOLOGIA I SINTAXI

Gènere i nombre del substantiu i de l'adjectiu

- Forma de masculí en *-e* i femení en *-a* (*orfe/òrfena, psiquiatre/a, autodidacte/a*).
- Femenins: en *-essa*, d'oficis i títols nobiliaris (*metge/metgessa, duc/duquessa...*); en *-òloga*, corresponents a masculins en *-òleg* (*biòleg/biòloga...*); en *-va*, corresponents a masculins en *-f* (*serf/serva...*), i en *-iu*, corresponents a masculins en *-or* (*actor/actriu...*).
- Masculins i femenins d'arrel diferent (*ase/somera, boc/cabra, marit/muller...*)
- Paraules que canvien de significat segons el gènere (*canal, editorial, pols...*).
- Paraules que sovint són objecte d'interferència d'altres llengües (*compte, llegum, front...*).
- Singulars acabats en *-an* (*tobogan, caiman, divan...*).
- Plurals: en *-s*, encara que es tracti de singulars acabats en vocal tònica (*esquís, menús, sofàs...*).
- Paraules que només tenen forma de plural (*afores, pessigolles, postres...*).
- Paraules invariables (*atles, fons, comptagotes, càries, salvavides, pàncrees...*).

Determinants i quantificadors

- Articles: evitació de locucions habituals amb **lo* neutre (**lo més aviat possible, *lo altre...*) i de la forma **article* + infinitiu (**el parlar per parlar*). Ús de la forma article + dia de la setmana = *cada* (*Els dilluns vaig al cinema*).
- Possessius: omissió del possessiu quan la relació és evident (**Em rent les meves mans*).
- Numerals: els numerals *un* i *dos* com a adjectius (*la fila u, la pàgina dos*). Formes femenines dels numerals ordinals usades com a col·lectius (*Hi ha una desena de nins*). Formes i ús de cardinals + *vegades més que...* (*Tenc tres vegades més sopa que tu*).
- Quantitatius: usos dels quantitatius invariables *força, una mica de, un munt de* i *gens de*; usos dels quantitatius variables *gaire* i *uns quants*.
- Indefinits: formes i ús de *qualque, cert, (el/un) mateix, qualsevol i tal*.

Verbs

- Infinitiu amb valor substantiu (*Cantar bé és important per a l'ocasió*).
- Gerundis de *escriure, viure, dir* i *dur*.
- Ús del gerundi: el gerundi d'anterioritat (*Estudiant tant, segur que aprovaràs*) o de simultaneïtat (*Corrent pel parc, vaig caure*); el gerundi incorrecte de posterioritat (**Va tenir un accident, morint poc després a l'hospital*).
- Participis acabats en *-rt* (*obert...*), participis de *estrènyer, moldre* i *fregir*.
- Concordança del participi amb el CD (*el, la, els, les, en*) i amb el subjecte (*en*): (*L'he vista a la botiga [ta mare] / N'han arribades tres [barques]*).
- Aspecte perfectiu del passat anterior d'indicatiu, del perfet de subjuntiu i del plusquamperfet de subjuntiu. El condicional perfet.
- Verbs irregulars en mode imperatiu positiu i negatiu.
- Correlacions verbals: perfet o passat d'indicatiu negatiu + imperfet de subjuntiu (*No he volgut / vaig voler mai que hi anassis*). Oracions condicionals: amb temps composts (*Si haguessis estudiat, hauries aprovat / M'hauria agradat que haguessis fet bon temps*), condicional + imperfet de subjuntiu (*M'agradaria que sortís el sol*), present de subjuntiu + futur (*En cas que ploqui, quedaré a casa*).
- Perífrasis verbals:
  - De gerundi: *continuar* o *seguir* + gerundi, amb sentit de continuació (*Continuarem discutint aquest assumpte*). *Anar* + gerundi, amb sentit de progressió (*Cada vegada m'anava agradant més*).
  - D'obligació: *caldre* + infinitiu (*Cal callar*).
  - De probabilitat: *deure* + infinitiu (*Deuen ser les dotze*). *Pot ser que* + verb (*Pot ser que siguin les dotze*). Evitació de les perífrasis de probabilitat incorrectes: **igual* + verb (**Igual són les dotze*) i del futur (**Seran les dotze*).
  - De causalitat: les perífrasis *en* + infinitiu (*En veure el temps, he decidit quedar a casa*), pròpia de registres formals, i *al* + infinitiu (*Al veure el temps, he decidit quedar a casa*).
- Verbs *ser* i *estar*:
  - Verb *ser*: localització en l'espai d'un subjecte en un sentit ampli (*El mestre és d'excursió amb els alumnes*); sinònim d'*arribar* (*Ja som a Palma*). Expressions amb adjectius com *bo/dolent, viu/mort, brut/net, calent/fred, fat/salat/dolç...*
  - Verb *estar*: localització en l'espai d'un subjecte amb la idea de romandre-hi un cert temps (*Enguany estic a Maó*); sinònim de 'treballar en un lloc' o 'formar part d'una entitat' (*Estic a Colonya / Na Carme està a la Junta de Delegats*). *Estar* + sintagma preposicional (*Estic a punt de sortir / Estic en relació amb la direcció / Estàs de braços plegats...*).

Pronoms personals tòpics i febles

- Ús del pronom *mi* precedit de les preposicions *a, amb, de, en, per* i *per a*.
- Ús dels pronoms *vós* i *vostè* en tractaments formals.
- Substitució pronominal amb dos pronoms.
- Pronoms sense valor sintàctic amb verbs de percepció: *sentir-hi, veure-hi*.

Pronoms relatius

- Oracions de relatiu adjectives: especificatives i explicatives.
- Formes i ús del pronom relatiu compost *el qual* (*Va exposar una dissertació excel·lent, raó per la qual va aprovar amb molt bona nota*).
- Evitació de la forma prep. + article + *que* en registres formals (**L'home amb el que parles... > L'home amb qui parles...*).

Pronoms indefinits

- Formes i ús de *qualcun, qualcú, qualque cosa, cada u, qualsevol, tothom, diversos* i *la resta* (*N'hi ha molts, qualcun et deu agradar; Sempre hi ha qualcú que ve a confessar-se; En aquesta història hi ha qualque cosa que no m'agrada gens; Cada u és lliure de fer-ho com vulgui; Compra'm una revista, em serveix qualsevol; No sou gaire discrets, ara ja tothom sap que us enteneu; Acompanyau-me dos de vosaltres, i mentrestant la resta quedau aquí de guàrdia...*).

Pronoms interrogatius

- Forma i ús de *quin* (*Quin vols?*).

Preposicions

- Ús de la preposició *a*: en expressions temporals (*al segle xx, *a l'any 1989*), $\emptyset$ + CD (*He vist na Maria*) i *a* + CD quan és pronom personal tònic (*M'ha cridat a mi*).
- Ús de la preposició *en*: en expressions temporals (*en el segle xx, en el 1989, en el mes d'octubre*) i en l'expressió *tenir en compte*.
- Ús de la preposició *de* abans d'adjectiu en el cas d'omissió del verb i del nom (*Tenc una camisa vermella i una de verda*). Expressions diverses amb la preposició *de* (*olor de, gust de, olla de pressió...*).
- Ús de la preposició *per*: en expressions temporals (*Per avui ja n'hi ha prou*), de causa (*Fa feina per doblers*), de mitjà (*Ho he sabut per la premsa*) i de finalitat + infinitiu (*Ho diu per fer veure que ho sap*). Ús de *per a* en expressions temporals (*Els deures són per a demà*).
- Preposicions fortes: ús de *cap a* i de *fins a* en expressions temporals (*L'obra comença cap a les vuit / Fins per Sant Pere, no tindrem feina*) i ús de *com a* amb els significats de 'en concepte de' (*És com a beneït*) i de 'en qualitat de' (*He vingut com a delegat de la comissió*).
- Ús de les locucions prepositives per expressar temps (*a mitjan(s) / a mig, al cap de, al voltant de...*), lloc (*al costat de, al voltant de...*), manera (*a cop de, a força de, a través de...*) i causa (*a causa de, per causa de...*).
- Canvi i caiguda de preposicions en registres formals (*Tot consisteix a fer feina, *Tot consisteix en fer feina / Tot consisteix $\emptyset$ que facis feina, *Tot consisteix en que facis feina*).

Conjuncions

- Conjuncions o locucions conjuntives: per expressar temps (*abans que / després que, fins que [no], sempre que*), lloc (*allà on, aquí on*), manera (*així com, tal com*) i causa (*com que*).
- Precisió en l'ús de les conjuncions i locucions conjuntives de coordinació: distributives (*així com..., no només... sinó que*), adversatives (*no... sinó, emperò, mentre que, tot i això*), consecutives (*per tant*) i continuatives (*a més [a més]*).
- Precisió en l'ús de les conjuncions i locucions conjuntives de subordinació: condicionals (*en el cas que, sempre que*), comparatives (*tal... com, menys del que..., menys del que...*), consecutives (*tan..., que / tant..., que*) i concessives (*malgrat que, per més que, tot i que*).

Adverbis

- Ús dels adverbis i les locucions adverbials següents: per expressar temps (*sovint, enguany, avui dia, llavors/aleshores, mentrestant, tard o d'hora...*), lloc (*pertot/enlloc, a[l] davant / a[l] darrere, endins, cap amunt / cap avall...*), manera (*alhora, de sobte / sobtadament, de rebot, en dejú, d'entrada, de panxa...*), quantitat (*almenys, un munt, una mica, si fa no fa...*), afirmació (*en efecte, evidentment, prou, de veritat, de fet...*) i dubte (*tal volta, potser sí / potser no...*).

Usos de majúscules i minúscules

- Usos de majúscules i minúscules en noms d'establiments comercials (*el restaurant Celler Pagès*) i noms de lloc (*el barri de Santa Paguesa, la plaça de la Drassana*).

Puntuació

- Ús de signes gràfics: absència de punt darrere datació, rúbrica i adreça; en titulars; en títols, subtítols, capítols, obres literàries, etc., i en sigles i símbols. La coma per separar les unitats dels decimals (3,50). Els dos punts en esquemes i índexs.
- Puntuació sintàctica:
  - Coma: per aïllar vocatius intercalats en el text (*Escolta, Carme, vine aviat*), per introduir aclariments (*Té un bon cap, és a dir, moltes possibilitats de triomfar*), en oracions relatives explicatives (*La mestra, que és menorquina, nom Marina*), després de subordinades a principi d'oració (*Com que ell no el vol, serà teu*) i després d'expressions temporals a principi d'oració (*En haver acabat el curs, anirem a Londres*). Absència de coma entre el verb i el CD, el CI o el CRV.
  - Punt i a part: en convencions de distribució i organització del text (paràgrafs).
  - Punt i coma: significat de continuïtat temàtica amb vinculació semàntica en l'estructuració del discurs; punt i coma per separar enumeracions amb el verb elidit (*En Pau és mestre; en Joan, metge*).
  - Dos punts: en la reproducció d'una citació en estil directe (*En Pep va dir: «No hi vull anar»*); en la reproducció d'una citació de texts literaris (*Joan Brossa escriu:*

«*Les meves primeres obres no pretenien altra cosa [...]»*), en el tancament d'una enumeració, abans d'una anàfora o d'un comentari (*Una taula, una cadira i un ordinador: això és tot el que hi havia al meu despatx*).

- Punts suspensius: explicació del seu significat en el discurs, com a expressió de dubte, temor o vacil·lació, suspens...
- Parèntesis en complements i incisos: *Estellencs (Mallorca) és el poble més petit*.